

рѣка на по-многого крѣдости отъ тѣзи провинціи, въ нѣкои отъ тѣхъ настани свои гарнизоны, а други досущь сабори и гы направи равны съ земята. Най-подирь той стигнѣ до голѣмата имперска столнина и натѣкми лагера си при Влахерна, отдѣто и смѣташе да удари на града. Тогазъ Императорътъ му испрати патріарха Николая съ нѣкои други знамениты лица, които да склонѣтъ Симеона на миръ; но царьтъ гы враща назадъ и поиска лично да са види съ Императора. Безсилныятъ Романъ повече отъ другий пѣтъ искалъ спокойствіе. Той склони да са срѣщне съ българскыя царь, и въ определенныя день са озова на урѣченното мѣсто за виждане, придруженъ отъ своитѣ тѣлохранители и отъ придворнытъ си хора. Отъ своя страна Симеонъ не са забави да дойде обиколень отъ своитѣ тѣлохранители за които лѣтописцытъ казватъ че: «Едни имали златны щитове и златны копия, други носѣли сребърны и мѣдны, а нѣкой были украсѣны съ други видѣ оржія, и сичкытъ общо были покрыты съ желѣзны брони. ⁽¹⁰⁾ Тогазъ, слѣдъ обыкновенытъ поздравенія, двамата Господари зели да са разговарѣтъ за условіята на мира. И съвременнытъ лѣтописцы увѣряватъ, че Романъ помежду туй былъ ужъ изрекълъ една патетическа рѣчь, въ която представилъ Симеону, че единъ день той щѣлъ да дава смѣтка за сичката христіанска кръвь, която е пролѣлъ; натягваще му за варварското удоволствіе, което ималъ, ако и да е былъ самъ той христіенинъ, — *да посича онѣзи които исповѣдватъ сжщата съ него вѣра*; придумвалъ го да обърне своето оржіе срѣщу Сарацинытъ, тѣхны общы непріатели; и най-

⁽¹⁰⁾ Туй споредъ Кедрина т. II, листъ 305, което съ горнето изложеніе земамы отъ съчиненіто на С. Н. Палаузова «Вѣкъ болгарскаго царя Симеона».